

Medrivende vakkert, alarmerende sterkt om Hardangervidda

Vidda spiller med når Benedicte Maurseth spenner buen og minner oss på hva vi kan miste.

Folkemusikeren Benedicte Maurseth tar oss med til villreinens rike, og hun gjør det så du kjenner det helt ut i hornene. Hun viderefører ideer fra det mesterlige albumet «Hårr», utgitt i 2022. For det verket mottok hun Nordic Music Prize.

Lyden fra hardingfele og dyrenes garting og grynt smelter sammen i musikken som reiser seg i ordløs protest mot innskrenking av leveområder og utryddingstrusel.

Sammen med Mats Eilertsen, Håkon Mørch Stene og Morten Qvenild maler Maurseth frem uttrykk som neker å la seg kategorisere. Man kan velge å høre musikken som en feiring av de vakre og underlige skapningene som skyr mennesker og har gode grunner for å gjøre nettopp det.

Vaklende steg. Mirra er et gammelt dialektord fra Hardanger. Det beskriver reinflokkens sirkelbevegelse, slik dyrene springer for å holde varmen og for å beskytte seg mot rovdyr. Denne nedarvede driften blir speilet i musikken, som har repeterende anstrøk og suggererende kraft.

Åpningssporet «Mirra» setter tonen for en stemningsmettet dybde og gjennomført troverdighet. Som om de fire musikerne spiller med ærbødighet og nærer aktelse for noe som er større enn dem selv.

Musikken griper tak i meg. «Dagar med vind» har langstrakte melodilinjer med sårhet i kastene og kraft i de langsomme pådragene. Det er gjort med en nerve som pirrer lytteopplevelsen. Skjørheten i «Kalven reiser seg» er bildevekkende. Som om de vaklende stegene har tatt bolig i Maurseths fele. Det korte stykket «Kvitruell» må være en slags hyllest til reinlaven som har stor betydning som næring for dyrene, mens «Jaktmarsj» tar frem en helt annen side ved villreinens livssyklus.

De to komposisjonene faller smakfullt og meningsbærende inn i dette konseptalbumets fortelling.

Truede dyrearter. Det instrumentelle uttrykksregisteret er rikt. Vibrafon, klokkespill, 12-strengs gitar, bass, elektronikk, trøorgel, piano, synth og autoharpe gir variasjon og er med på å bygge egenarten som definerer «Mirra». Får albumet til å vippe mellom innbydende væremåte og friksjonsrik fremferd.

Hvis refleksjon og nærvær har en egen klang, kan det være den vi hører her.

Benedicte Maurseths hardingfele har en fremskutt plass, men det er fellesskap og kollektivt spill som gir tyngde til det musikalske resultatet. På albumets lengste spor, «Nysnø over reinlav», hører vi lyd fra flere truede dyrearter som har levd på Hardangervidda. Det er snøugle, heilo, myrhauk, svartand og mange flere til. Stillheten på høyfjellsplatået står i fare for å styrke seg. En sånn stillhet kan bli vanskelig å nyte.

Medrivende vakkert. Morten Qvenilds pianospill rommer alvor og er så vemodsvakkert at det kiler. Albumet avrundes med «Simleflokk under månen». Kvartetten samler seg i nattlig atmosfære, eller er det kanskje senkveldens avdempede sang vi hører. Simleflokken gir lyd fra seg helt på tampen av sporet. Det er som om Maurseth og band klarer å nærme seg dyrene uten å forstyrre dem, og vi får være med til fjells.

«Mirra» tematiserer menneskets forhold til natur og dyreliv, og inntrykkene fra musikken setter seg i kroppen. Det poetiske lyduniverset som skapes, er både medrivende vakkert og alarmerende sterkt.

ALBUM

Mirra

Benedicte Maurseth

Antall låter: 8,
41 minutter

Selskap: Hubro

Benedicte Maurseth får
oss inn i flokken med